

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת צו - שבת הגדול

מטרת הגאולה

חודש ניסן מכונה "חודש הגאולה" על שם חג הפסח שהוא עניינו המרכזי של החודש. עצם השם 'ניסן' הוא מלשון נס, על שם הניסים והנפלאות שעשה הקב"ה עם בני ישראל ביציאת מצרים. תכלית יציאת מצרים היא מתן תורה, ומטרת מתן תורה היא - החיבור בין הקב"ה הבלתי מוגבל עם העולם המוגבל. שהקב"ה הבלתי מוגבל ישכון בתוך העולם המוגבל. זאת על ידי עבודת בני ישראל בתורה ומצוות, שבקיומם מחדירים אלוקות בעולם באופן נצחי, עד לשלמות הגילוי בגאולה השלמה, כשכל העולם וכל האנשים שבו יכירו ויראו אלוקות בגלוי. זו גם הסיבה לכך שגאולת מצרים באה דווקא על ידי ניסים גלויים - כי על ידי נס שלמעלה מדרך הטבע מתגלה כוחו הבלתי מוגבל של הקב"ה. דבר זה נתן את הכח לבני ישראל להגיע לשחרור מהגבלות של העולם (עולם - מלשון העלם, הסתרה על אלוקות) ולהתאחד עם הבורא הבלתי מוגבל.

אם כן, כדי להגיע לגילוי זה, שהוא מעל העולם, יש צורך בכח רוחני בלתי מוגבל גבוה ונעלה יותר, שרק הוא יוכל לשנות את העולם, ולעשותו ל"כלי" לגילוי הקב"ה הבלתי מוגבל. זאת גם מכיוון שהעולם שלנו מושתת על שינויים (זמן!) וכל הזמן חלים בו שינויים, וכפי שנאמר "כל הווה נפסד", הרי כדי להביא אותו למצב קבוע ונצחי שלמעלה משינויים יש צורך בכח בלתי מוגבל נעלה ביותר. מצד שני, כדי שהגילוי "יופנם" בעולם, הכח הרוחני הזה צריך להיות בערך לעולם, ו"להתלבש" בו. לשם כך הוא צריך להיות מוגבל, תואם את גדרי העולם.

משה - ממוצע המחבר

אחד העניינים העיקריים בגאולת מצרים המודגש בתורה הוא - זה שהגאולה הייתה על ידי משה רבינו, גואלם של ישראל. גם כאשר משה מבקש "שלח נא ביד תשלח" לא קיבל הקב"ה את בקשתו, כיון שהקב"ה רצה שדווקא משה יהיה השליח לגאול את ישראל.

מזה מובן שלמשה (גואל ראשון הוא גואל אחרון) יש שייכות עמוקה לגאולה, ולכן יש בכוחו דווקא לגאול את ישראל, וכל הגאולות כולן, כולל הגאולה העתידה, באות דווקא בכוחו, ודווקא לו יש את הכח להביא גאולה לישראל (גילוי אלוקות למטה באופן האמור), משום שהוא מאחד בעצם מציאותו גבול עם בלי גבול - אדם גשמי בעולם הזה המאוחד לגמרי עם הקב"ה הבלתי מוגבל.

כח זה של משה בא לידי ביטוי במזמור צ' שבתהילים "תפילה למשה איש האלוקים" (=המזמור אותו החל הרבי מה"מ לומר בי"א ניסן תנש"א, שנת אמירת השיחה). מזמור זה הוא הראשון מבין 11 מזמורים שנאמרו על ידי משה רבינו והוא משקף את פעולתו עם בני ישראל, ובעולם בכלל.

ואכן, המזמור מסתיים בתפילת משה על השראת השכינה במשכן (- תפילה שאכן פעלה גילוי אלוקות בעולם) "ויהי נועם ה' אלוקינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו".

בתחילת הפרק באים לידי ביטוי המעלות המיוחדות של משה שבעזרתם ניתן להכין את העולם לגילוי נצחי של אלוקות: "משה איש האלוקים". כל מילה מבטאת מדרגה אחרת במשה, המסייעת לעבודה זו: "איש" היא מדרגת משה השייכת לעולם. "אלוקים" רומז על מדרגת משה שלמעלה מהעולם, אולם שם "אלוקים" מבטא דרגת אלוקות שהיא ביחס לבריאה, גבול (ולכן 'אל-הים' בגימטרייה 'הטבע'), ועל מנת לפעול גילוי אלוקות בעולם באופן נצחי, יש הרי צורך בדרגת אלוקות גבוהה בהרבה, בלתי מוגבלת!

דרגה זו באה לידי ביטוי בשם "משה" שהוא על שם "כי מן המים משיתיהו". מים מסמלים מקום חיות שהוא בדרגה גבוהה יותר מארץ. הארץ היא מקום שניכר ונראה, לעומת זאת מים הם מקום שמכוסה לגמרי, ורומז

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בזכות מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (המשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

לדרגה אלוקית שנקראת "עלמא דאתכסיא" שבו האלקות מכסה לגמרי על העולם, שכן זוהי דרגה בלתי מוגבלת. אם כן, "מן המים משיתיהו" מבטא את גילוי דרגת משה הגבוהה יותר - למעלה בהרבה מדרגת 'אלוקים'. דרגה בלתי מוגבלת.

לכן דווקא משה יכול לחולל שינוי כזה בעולם, כאשר העולם 'כלי' אליו ומקבל את הגילוי, וכשהשינוי בא באופן נצחי - כי במשה יש הן את הקשר לעולם (איש), הן את דרגת האלוקות המשפיעה בעולם (אלוקות), והן את הדרגה הנעלית ביותר - הבלתי מוגבלת (משה).

"תפילה למשה"

בסיום פרק צ' ישנו כפל לשון ("ומעשה ידינו כוננה עלינו" "ומעשה ידינו כוננהו") המבטא מדרגות אלו והשפעתם בעולם: "כוננה עלינו" - הוא כח עליון ומקיף מעל ("עלינו"), כח בלי גבול. "כוננהו" - הוא המחזק את "מעשה ידינו", זהו כח החודר בפנימיות גם בתוך מעשה ידינו, בתוך העולם המוגבל.

ובכלל כפל מלמד על קיום בר תוקף ונצחי, ומרמז גם על הגאולה - גאולה נצחית. אצל משה למטה יש את עניין הנצחיות והקביעות (וכפי שכתוב בגמרא שאפילו "מעשי ידי משה נצחיים"), וכל שכן משה עצמו הוא נצחי "משה לא מת" - ובכל דור ודור ישנו 'אתפשטותא דמשה' (מנהיג הדור שבו מתלבשת נשמת משה).

משמעות נוספת לכפל הלשון היא שבכך מברך משה הן את המשכן - מעשה ידי ישראל להשכנת השכינה - שהיא בלי גבול, והן את מעשה ידינו בחיי היום-יום שלנו - שהם גבול, ומכניס בהם את כח הנצחיות.

צדי (צ') = הצד שלי

בדרך כלל דרך הכתיבה של האות צ' בחז"ל היא 'צד"י' (ללא ק' בסוף), ובכמה מקומות כותבים צדי"ק (מצרפים לצד"י את האות שאחריה - ק', שזה קשור עם הדרגה של הצדיק "צדיק יסוד עולם"). כתוב בספרים שצד"י הוא מלשון צד, ולפי זה מובן ש'צדי' פירושו צד שלי. ומהו העניין בכך בעבודת ה'?

בעולם ישנם 2 צדדים: צד הקדושה - התורה והמצוות, והצד שלעומת זה. ולכל יהודי ברור שהצד של היהודי הוא צד האלוקות, התורה והמצוות, והוא צריך לגרום שהעולם כולו ישמע ויפעל באופן שהצד שלו יהיה צד התורה והקדושה. אולם אילו אלוקות הייתה לא רק הצד שלו אלא גם כל מציאותו, אז הוא לא היה שייך לעולם ולא יכול היה להכינו (מצד דרגתו כעולם) לקבל את הקדושה בפנימיות.

לכן ברא ה' את היהודי באופן שהוא כאילו 'עומד מן הצד' כי הקדושה אינה כל מציאותו. ה' ברא אותו בעולם כשהוא 'אובייקטיבי' ויש לו בחירה חופשית: גופו הוא חמרי לחלוטין, ונשמתו חלק מה', אם כן - הוא כן שייך לעולם, ויכול להשפיע עליו ברגע שהוא עצמו בוחר שצד הקדושה יהיה הצד שלו - 'צדי'. את הכח לכך מקבל היהודי מהדרגות המוזכרות בפרק צ' - 'איש' היא הדרגה בה הוא שייך גם לעולם ולכן הוא כאילו עומד מן הצד ויכול להשפיע על העולם גם 'מבפנים'. 'משה' היא הדרגה והכח העליונים מהם הוא שואב את האפשרות להשפיע על העולם השפעה נצחית.

צדי או צדיק?

אולם, עבודה זו לכאורה משפיעה רק על חלק העולם המוגדר כ'חלק הרשות' - החלק ששייך ל'איש האלוקים', אבל כדי שהעולם יהיה דירת קבע לה' - צריך להפוך גם את הצד שמתנגד לאלוקות לדירה, ומניין הכח לכך?

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@Gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

גם את זה מקבלים אנו ממש - שכן, "כל הגבוה יותר נופל למטה יותר", ומשה שדרגתו גבוהה ביותר, הונח ביאור - העבודה זרה של מצרים, ומשם מוציאה אותו בת פרעה, ואחר כך הוא גדל בארמונו של פרעה. ומאחר ש'הוא היה שם', זה נותן לו את הכח לברר גם את הכוחות שמתנגדים ביותר לקדושה, והוא נותן כח זה גם לנו.

דבר זה בא לידי ביטוי בצורת הכתיבה השניה של האות צ' - צדי"ק, עם ק' בסוף. האות ק' שה'רגל' השמאלית שלה יורדת 'מתחת לשורה', מלמדת אותנו שלאחר העבודה של צדי" - הבחירה בתורה ומצוות בתור הצד שלי, מגיע השלב של צדי"ק - עם ק' המלמד על ותיקון גם של המקום הנמוך ביותר מבחינה רוחנית, והפיכתו לקדושה.

שבת הגדול

בזה מתורצת גם השאלה על הכינוי של שבת זו "שבת הגדול". חז"ל מלמדים אותנו כי שבת זו זכתה לשמה משום שבה קרה נס גדול בזמן יציאת מצרים: בכורי מצרים התמרדו, ופתחו במלחמה נגד המצריים כולם משום חששם ממכת בכורות בה הם עתידים למות, וזהו הנס של "למכה מצרים בבכוריהם" - על ידי בכוריהם. אולם, מדוע נקרא דווקא נס זה בשם נס "גדול", ולמה הוא נקבע דווקא על שם השבת - ולא בתאריך בו הוא חל (י' ניסן)?

אלא מאחר שמצרים הייתה ארץ של עבודה זרה, עומק הטומאה (כמו רגלה של האות ק'), הרי כאשר הבכורים של מצרים עצמם, עומק הקליפה, נלחמים נגד מצרים - זקוקים לשם כך לגילוי אלוקות נעלה ביותר. ולכן דווקא זהו נס גדול ודווקא הוא הפותח את כל עניין הגאולה.

ולמה בשבת? כי שבת היא יום הקשור לגאולה, וכפי שאומרים בשבת בברכת המזון "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" - הרומז לזמן הגאולה, ולכן לנס הגדול יש שייכות מיוחדת ליום השבת ומשום כך מציינים אותו דווקא ביום בו הוא התרחש - שבת.

גם בשנת היה תהיה שנת אראנו נפלאות (=ה'תשנ"א, בה נאמרה השיחה), ראינו נפלאות מעין אלו, כאשר בכורי הגויים (ארה"ב ושותפותיה למלחמה נגד עירק) נלחמו עבור ישראל, ועד שניצחונם פעל שהשונא ישחרר חלק משבויי המלחמה וכו'. וכל זה הוא מהסימנים שמיד באה הגאולה על יד משיח צדקנו, כמו שמרומז על מלחמה זו בילקוט שמעוני "בני אל תתיראו... הגיע זמן גאולתכם" ו"מלך המשיח עומד על גג בית המקדש, והוא משמיע להם לישראל ואומר, ענווים הגיע זמן גאולתכם!"

כאשר פרשת צו חלה בשבת הגדול מודגש מאוד עניין הגאולה והנצחיות מתוך זריזות דווקא, שכן על הפסוק "צו את אהרון" מפרש רש"י "אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות" - "מיד": ללא כל עיכוב או הפרעה, כיוון שהוא (משה רבינו) נתון כל כולו בעניין זה, "ולדורות": שיימשך עניין זה גם בדורות הבאים - באופן נצחי, עד לגאולה האמיתית והשלמה מיד ממש.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@Gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

עצמאות מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

החלטה מס' 104 של בית הנבחרים (מדברי הרבי בשיחה)

בהשגחה פרטית, יצאה בימים אלו מספר 104 - גימטרייה צד"י - מבית הנבחרים של מדינה זו, (באי הכח של המדינה כולה), שיש להם הכח של דינא דמלכותא דינא - בקשר לקביעת יום עשתי עשר יום לחודש ניסן (=יום הולדתו של הרבי מה"מ שליט"א) של שנה זו כיום מיועד במיוחד לחיזוק חינוך הטוב וכיוצא בזה.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- לעשות את העבודה באופן של "נסי נסים" - להתעלות מעלה בלימוד התורה, בקיום המצוות ובעיקר בהכנת העולם לגאולה.
- לבחור בבחירה החופשית בצד הקדושה, ולהשפיע בכך על יהודים ועד השפעה על אומות העולם שיקיימו את 7 מצוות בני נח.
- לספק כל צרכי החג לזקוקים לכך - הן צרכי הסדר והן בכלל צרכי יום-טוב.
- לערוך סדרים ציבוריים - בחו"ל לערוך שני לילות על אף ההוצאות המרובות, ולפחות לחלק את הסכום הקיים בין 2 הלילות. והקב"ה יספק לעוסקים במלאכה את כל המצטרך שלא יצטרכו לחלק ויותר מזה.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד